

Arrest

**nr. 142 181 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 februari 2012 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De middelen luiden:

“Schending van de motiveringsplicht en van de wet van 29.07.1991 - onjuiste motivering - beslissing niet gesteund op correcte motieven

Doordat het bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument en / of een geldig identiteitsdocument.

Terwijl verzoeker wel degelijk in het bezit is van een geldig identiteitsdocument (stuk 2).

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur - Schending van het proportionaliteitsbeginsel — Schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat het bevel om het grondgebied te verlaten - een zeer strenge maatregel treft ten aanzien van verzoeker, namelijk dat verzoeker verplicht wordt om het grondgebied te verlaten

En doordat deze beslissing verzoeker treft in zijn persoonlijk, sociaal en cultureel leven dat hier in België gesitueerd wordt.

Terwijl het genoegzaam bewezen is dat verzoeker reeds 4 jaar in België verblijft, zich bovendien meer dan ooit in de Belgische samenleving heeft geïntegreerd, én zich perfect op de Belgische arbeidsmarkt zou kunnen inschakelen.

En terwijl het algemeen belang geenszins wordt geschaad door het verblijf van verzoeker.

*

Verzoeker verblijft al sinds 2008 in België.

Het centrum van het professioneel, sociaal, familiaal en cultureel leven van verzoeker ligt in België, en meer bepaald in de streek rond Kortrijk.”

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu een onderzoek vergt van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Artikel 7, eerste lid, 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is

bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Los van het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit is van een identiteitskaart en of dit gegeven de verwerende partij bekend was, volstaat een volledige lezing van deze wettelijke bepalingen om te concluderen dat het bezit, zelfs van een geldige identiteitskaart op zich niet volstaat om te voldoen aan voormelde wettelijke bepalingen. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij tevens in het bezit dient te zijn van een geldig reisdocument, het hebben van een visum, wat in casu ontbreekt. Het gegeven dat de verzoekende partij een persoonlijk, professioneel, sociaal en cultureel leven in België leidt, al vier jaren in België verbleef, geïntegreerd is en zich perfect in de Belgische arbeidsmarkt zou kunnen inschakelen terwijl het algemeen belang niet is geschaad, en hierover stukken bijbrengt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke elementen doen niet van rechtswege een verblijfsrecht ontstaan.

Bovendien laat de verzoekende partij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 9° waarop de bestreden beslissing zich ook steunt, onverkort en bekritiseert zij dit motief niet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voor het overige laat de verzoekende partij na te verduidelijken welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN